

ПУТІН, НЕ ВОЮЙ!

Після одиночного пікету біля посольства Росії в Києві підходжу до переговорного пристрою, натискаю кнопку зв'язку.

- Слушаю вас.
- Здравствуйте. У меня подарок для Путина, книжка «Не воюй».
- Отправьте почтой.
- А в посольство передать никак нельзя?
- Нет, только почтой.

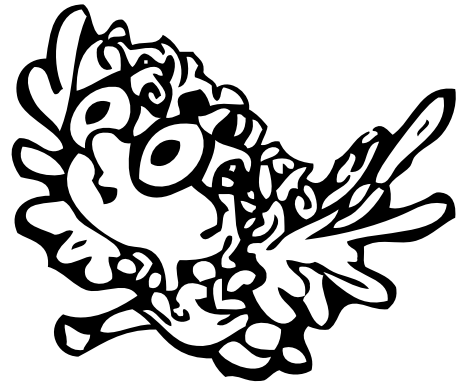
Поштою так поштою. Тим більше, що можна одразу відправити подарунки за багатьма різними адресами.

Книжка відправляється, з одного боку: Путіну, Медведеву, Лаврову, Жириновському, Аксьонову, Ахметову, Царьову, Добкіну, Симоненку, Медведчуку.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 8 (46)

30.04.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

З іншого боку: Турчинову, Яценюку, Парубію, Авакову, Луценку, Фаріон, Тягнибоку, Порошенку, Коломойському, Гриценку.

Якщо когось забув, нагадайте.

Книга скромна, 36 сторінок. У ній тільки одне оповідання, але двома мовами: українською та російською. Її можна завантажити і почитати на сайті www.temple.org.ua

Моя книжка — фантазія про те, що почалася війна, а люди не хочуть воювати. Всюди заклики: «Не воюй». Воєначальники та елітні військові підрозділи люто граються у війну між собою. Іншим їхня війна нецікава, всі як один живуть у мирі та згоді...

Сподіваюся, коли-небудь так і буде. Люди мають стати розумнішими!

А зараз дуже хочеться усіх розпалювачів війни, імперіалістів, нацистів, зелених чоловічків усіх мастей терміново всадовити, щоб читали художню літературу, а не воювали. Хай зрозуміють, що їхні війни у мирних людей в печінках сидять.

Юрій ШЕЛЯЖЕНКО

НЕ ВОЮЙ

ОПОВІДАННЯ

У неї новосілля. Новий будинок. Той, якого не повинно бути. «Після весілля – наша оселя». Він здивувався такій радісній думці. Чому ненависна новобудова раптом стала бажаною?

Гарячої води не було. Борис прийняв холодний душ. Пострибав, щоб зігрітися, голими ногами по кахлю. Витерся. Почистив зуби. Одягнув нові черевики. Хрускочучи целофаном, розпакував новий піджак. Довго вибирав краватку. Хочеться ж

бути бездоганним.

Він і досі жив у спадковій квартирі. Бабуся отримала її за перевиконання плану п'ятирічки. Однією з перших переселилася з комуналки в хрущоби. На п'ятий поверх. Нижче мешкало одне начальство. Підніматися сходами довше за всіх було неприємно. А втім, з балкону відкривається достойний краєвид, від печерських пагорбів до голосіївського лісу. Адаже будинок стоїть на узвишші. Восени знизу океан зелені, взимку – чиста Антарктика. І блищить сонце у далеких та близьких вікнах. Видно покрівлі й шматки доріг, по яких рухаються машини з людьми.

На сходах зустрів сусідку. Дочка полковника з третього поверху.

– Привіт. Як справи?

– Привіт. Працюю.

– Що ти там програмуєш?

– Флеш-гру на сайт італійського банку.

– Круто. Давай, ще побачимось.

Біля під'їзду обсіла сходинки малеча з ноутбуком. Дивилися бойовик під пиво та енергетики. Колись тут була лавка. За вказівкою чиновниці з підвального поверху лавку спиляли. Чиновниця хотіла позбутися шуму бешкетників над її вікнами. А тепер вони не тільки шуміли, але й кидали недопалки їй у квартиру. Адаже урну для сміття, на жаль, випиляли разом з лавкою.

Під ноги впав каштан. Вони валялися скрізь на асфальті. Зелені, колючі, цілі та розколоті. І білясте небо, звідки вони падали, було як м'якоть каштану в колючій зеленій шкірці крон дерев, що најкачилися листям. Новий будинок, кругленький, міцний, темно-коричневий, стиглим каштаном визирав з м'якоті неба, затуляючи обрій. Сотні величезних вікон, балкончики, башточки новобудови виглядали так само казково, як двадцять років тому, коли вони вдвох уперше побачили будинок на малюнку аквареллю.

Борис з Оленою тоді були зовсім маленькими. Бігали в бур'янах на пустирі. Не знали, чим ще зайнятися. Вони захопилися, наздоганяючи один одного, і не помітили появи дорослих. Двоє чоловіків у різних кінцях пустиря встановили тринози, взялися робити вимірювання. Жінка в червоній кепці почала ходити по пустирю. Раз у раз зупинялася, робила позначки в блокноті. Олена ледь не збила її з ніг, коли тікала від Бориса.

– Стій! – сказала жінка, – Що ти робиш на будівельному майданчику?

– Це наш пустир.

– А ми тут будинок побудуємо.

– Який будинок? – спитав Борис, захекавшись від погоні, але від того не втративши цікавості.

Жінка знову відкрила блокнот і дістала звідти складений учетверо альбомний аркуш. Розгорнула. І діти побачили будинок. Неймовірно чудову

будівлю, окреслену сміливими штрихами пензля.

– Хто буде в ньому жити? – поцікавився Борис.

– Елітні частини Національної гвардії. Дім будується на замовлення житлового кооперативу при генштабі, який зветься «Захисник Вітчизни».

– Я теж хочу жити в цьому будинку!

– Ну, подруга, тобі це навряд чи світить. Як і мені. Хіба що вийдеш заміж за одного з тих хлопців, які охороняють президента.

– Я буду охороняти президента! – заявив Борис.

– Тільки спочатку ви разом повинні вирости, – весело оголосила жінка, – А тепер не заважайте. Мені треба працювати над проектом.

До кінця дня Олена стала президентом, а Борис її захищав. Він згадав про це з посмішкою, підходячи до нового будинку.

Доріжка вела крізь зарості ялівця у внутрішній двір будинку, огинала дитячий майданчик. На лавках біля дитячого майданчика сиділи дві бабусі та киця. Бабусі захопилися бесідою. Кішка незворушно стежила за дитячою метушнею, іноді посмикуючи вухами. Повітря було насичене фітонцидами – дуже незвично в центрі мегаполісу.

У холі Борис підійшов до охоронця за скляною перегородкою із золотими буквами «Richmond Palace Security Service». Представився, назвав номер квартири. Охоронець знайшов його ім'я у списку запрошених і показав рукою на ліфт.

Чотирнадцятий поверх. Апартаменти Олени. Він ткнувся носом їй у щок, чмокнув. Дівчина спритно ухилилася, схопила його за руку і повела показувати квартиру. Хвалилася шпалерами кольору слонової кістки, високими стелями, великою їдальнею. Показала, як тренується на велотренажері в спальні. Все це в темпі урагану, уникаючи його дотиків і ніжностей, не даючи нагоди для освідчення. Найбільший сюрприз чекав на нього у вітальні.

– А от телевізор. Прикинь, діагональ більша, ніж у вікон.

До біса телевізор! Хай краще вона пояснить, що це за товстун у сірій футболці та камуфляжних шортах по-хазяйськи розвалився на каналі перед телевізором?!

Вона пояснила:

– Це Грицько, мій хлопець.

Грицько вимкнув телевізор і піднявся назустріч.

– Це Борис. Друг дитинства, я тобі про нього розповідала. Хлопці, знайомтеся.

Машинально тиснувши руку суперника, «друг дитинства» немов би схопився за оголений дріт під струмом. Трохи не смикнувся. Але все-таки стримався, нерви були міцні.

У двері подзвонили. Олена побігла відчиняти.

– І давно ви познайомилися? – поцікавився Борис.

– Так вже багато років, – відповів Грицько.

– Вона нічого не розповідала про тебе.

– А що їй розповідати? Ми з тобою бачилися пару разів, тільки ти мене не помічав. Я пам'ятаю, на мітингу проти забудови ти стояв із плакатом «Руки геть від дитячого майданчика».

– Не пам'ятаю, щоб ти був на тому мітингу.

– А свої фотографії в інтернеті пам'ятаєш?

– Начебто, так.

– Ото я фотографував. Олена сказала звернути на тебе увагу. Мовляв, колоритний тип.

– Отже, ти фотограф! Тепер пригадую. Пару разів ти з'являвся. У складні моменти було не до тебе. До того ж, ти старанно уникав плентатись під ногами.

– Точно! До речі, ваші мітинги дуже допомогли мені піднятися. Одну з фотографій помітили куратори міжнародної виставки. Запросили, допомогли зробити експозицію. Тоді й батько став серйозніше ставитися до моїх занять фотографією. Раніше він думав, що це примха, а після виставки влаштував мене до служби зв'язків з громадськістю військового округу. Тепер я вже начальник цієї служби.

Олена повернулася з гостями, сивим чоловіком у білому піджаку і жінкою у вечірній сукні. Це були батьки Грицька. Не встиг Борис з ними познайомитися, як знову почувся дзвінок у двері.

Гості продовжували прибувати. Найчастіше приходили парами.

– А ти без пари? – доброзичливо поцікавився Грицько.

Борисові одразу захотілося змінити тему розмови:

– Сподівався, що зустріну її тут. До речі, як ти знаходиш час на вечірки? Зараз іде війна!

– Так, багато роботи, пашемо і пашемо. Сіємо вітер, пожинаємо бурю. Але для Олени у мене завжди є час.

– Щодо вітру не зрозумів.

– Ми ж даємо офіційну інформацію, яка багатьом не подобається. Для одних вона як вітер, як стрясування повітря. Цих ще можна терпіти, вони просто називають нас беззубими. А от інші захищаються від ненависті. Ми їм заважаємо брехати і руйнуємо ілюзії. Наш прес-центр неправильно цитують, спотворюють формулювання заради красного слівця. Приписують нам те, чого ми не казали. Доводиться моніторити інформаційний простір. Потім поправляємо, спростовуємо.

– А пропагандою займаєтесь?

– Звісно ж.

– Тобто, самі приборхуете?

– Наша пропаганда найбільш чесна! –

Грицько підморгнув, – Та ти й сам знаєш, як це робиться.

– З чого б мені знати? – заперечив Борис.

– Тільки не прикидайся простачком. Ви кілька років таке городили!..

– Про що це ти?

– Кажали, що новий будинок будується на кістках чумного цвинтаря. Ось котлован розриють і знову буде епідемія. Де ж твоя чума? Ти ще живий? Здоровий?

– Ну...

– Ще стверджували, що новий будинок провалиться в підземну річку або від будівництва сповзе схил разом зі старими будинками. Ти ще тріщину на стіні журналістам показував.

– Я що, вигадав цю тріщину?!

– Тріщина є, а будинок не розвалився. Ти казав, що розвалиться. Ось тобі і пропаганда. Правдоподібна брехня завжди починається з видимості правди.

– Нам просто пощастило! Всі експерти підкреслювали небезпеку будівництва!

– Експерти, пригадую, якраз дійшли висновку, що будівництво є безпечним. Але журналістів ви направляли до свого експерта, який ляяв забудовників і найнятих ними експертів. Мені дуже сподобалося, що він весь час казав про корупцію. По-моєму, це був політолог з громадської організації «Оборона Києва».

– Чому політолог? Не знаю, хто він за освітою, але про тіньові схеми забудовників розповідав зі знанням справи.

– Він при мені замість відповіді на складне питання зізнався на камеру, що політолог, а не архітектор. Ви ще потім не підпускали до себе на акції того журналіста, який задав це питання.

– Ти за цю повію говориш? Його ж забудовники купили!

– Звідки тобі це відомо?

– Від... знаючих людей.

– Дай здогадаюся. Тобі це політолог сказав.

– Він не політолог!

Борис сам здивувався люті, з якою була кинута остання репліка, і поспіхом додав:

– Вибач, але балачки поки закінчимо. Ти мені нагадав обговорити дещо з Оленою.

Він пішов на кухню, де дівчина з подружками готувала частування для гостей. Кухня була величезною. Олена пояснила: пересувні стіни, можна ні в чому собі не відмовляти.

Розповів свіжий анекдот, допоміг нарізати салат. Пустив сльозу від цибулі.

Обняв дівчину за талію:

– Поспілкуємось хвилинку наодинці?

Вона дала себе відвести в спальню. Тут тільки

Борис помітив на стіні над велотренажером знайому фотографію метрової величини. Він з пацанами ламає зелений паркан. Обличчя

приховані, проте видно інші дрібні деталі. Як тріски летять. Як міліція курить збоку.

– Подарунок Грицька?

– Круто, скажи?

– Нащо ти її тут повісила?

– Це ж лють! Ми злі, як чорти! Це так допомагає крутити педали!

«Ми»? О, звісно, вона теж потрапила в кадр з краю. Кричить в мегафон. Що ж вона кричала? «Валіть паркан! Валіть! Валіть його!» – так, моя Олена найсміливіша, інші дівчата носили ментам чай в пластикових стаканчиках і налагоджували добрі стосунки.

«Моя, та вже не моя» – подумки поправив себе Борис.

– Цей Грицько... Навіщо ти все ускладнюєш? Я розумію, ти хочеш, щоб я ревнував...

– Знову твої вигадки.

– Хіба ми не домовилися бути разом?

– Ні.

– Що значить ні?

– Друже мій, ти не пропонував мені руку і серце.

– Це несерйозно.

– Це дуже серйозно.

– Я приходив до тебе з пропозицією...

– Досить.

– Я пропонував тобі разом сісти і написати твір...

– У тебе була розмова про щось конкретне? Мене чекають гості.

– Так! Слухай, ми повинні були сісти і написати твір про те, як ми разом будемо довгі роки радісно будувати своє життя. Це ж простий ритуал, який я придумав, щоб ми стали однією сім'єю.

– Сім'єю стають в церкві.

– Що за нісенітниця! Послухай, церква і РАЦС – це чужі формальності, які ми будемо проходити, коли домовимося між собою. Коли у нас буде план, як жити разом.

– Ти ненормальний. Ніяких планів не треба. Все відбувається само собою, якщо ми призначені один для одного. Ти мій, я твоя. Все просто. Якщо все ускладнюється, радимося з друзями та подружками, в крайньому разі йдемо до психолога. А коли у тебе все складно з самого початку, то, мабуть, вірно я відчуваю, що ти мене не любиш.

– Самі собою відбуваються тільки непорозуміння і сварки. Життя без задуму завжди закінчується трагедіями. От візьми російсько-українську війну. Її розпалюють ідіоти, коли вимагають вирішити всі проблеми силою і йдуть на переговори з ультиматумами. Не можна розраховувати, що життя складеться саме собою. Якщо ви хочете воювати, у вас повинен бути чіткий план перемоги. Якщо ви хочете домовлятися, у вас повинні бути взаємно вигідні пропозиції.

– Я все ж не зрозуміла, чого ти хочеш.

– Я хочу прочитати разом з тобою твір про наше спільне життя. Мій варіант. Ти, звичайно, можеш вносити поправки.

– Це найбільш неадекватна пропозиція руки і серця з тих, які я чула за своє життя.

Борис дістав з лівої нагрудної кишені кілька пожмаканих аркушів паперу.

– Ні, – швидко сказала Олена.

– Не хочеш зараз читати?

– Ні.

– А коли?

– Ніколи! Я відмовляюся бути твоєю дружиною. Я люблю Грицька.

Вона трохи відійшла від нього, немов побоюючись гніву.

– Пробач, Борисе. Ти хороший хлопець, мене до тебе тягнуло з дитинства. Грицько, може, не такий красень і розумник, але він нормальний і з дуже хорошою сім'єю. До того ж ми любимо один одного.

– Припустимо, це правда. Про що ви з ним домовилися?

– Одружимося через місяць. Можеш бути свідком.

– А ще?

– Будемо жити довго і щасливо. Це ж любов, вона рухає світом!

– Я так розумію, ти розраховуєш, що його впливові батьки допоможуть йому зробити кар'єру і стати багатю людиною, а всі багатства він покладе до твоїх ніг.

– Як негарно, як цинічно так казати про нашу любов!

– Ти знущаєшся.

– Отож. Якщо чесно, саме на це я і розраховую. У тебе, Борисе, такої квартири ніколи не буде. Мій дім – моя фортеця, тут я відчуваю себе принцесою. А ти кажеш, твір. Де будемо творити? У твоїй хрущовці з тарганами?

– Тільки не треба перебільшувати. Ти теж жила з нами в хрущовці. Тарганів вивели одразу після розпаду радянського союзу, коли на ринку з'явилася китайська отруйна крейда.

– Не хочу більше жити в хрущовці!

– Згадай, як ми захищали наш будинок. Ти любила цю хрущовку. Ти боялася, що забудовники можуть її зруйнувати.

– Це була гра.

– Ти впевнена?

– Не будь наївним! Я з самого початку хотіла жити у великому, гарному новому будинку.

– Але це ти зібрала перший мітинг проти забудови! Ти сказала, що за словами твоєї бабусі на місці будівництва було чумне кладовище!

– Довелося добре повоювати зі жлобами, змусити їх мене боятися, щоб мені подарували життя в апартаментах класу люкс. Ось батько Грицька – член правління житлового кооперативу

«Захисник Вітчизни». Кооператив, щоправда, давно реорганізований і багато пайовиків спіймали облизня. Але хороші сім'ї в таких випадках ніколи нічого не втрачають. Навпаки, на те вони і хороші сім'ї, щоб завойовувати втрачене іншими.

– Не розумію.

Борис сів на краєчок великого двоспального ліжка. Олена продовжувала стояти біля дверей.

– Що тобі не зрозуміло? Не лїзь до нашої сім'ї. Ми з тобою просто друзі дитинства, зрозуміло?!

– Не розумію, як я міг не помічати твоєї брехні.

– Та все ти бачив, ми ж разом брехали про безпеку будівництва.

– Але ти підняла народ, і я вірив тобі!

– Ми ж разом вигадували всі казочки. Як ти міг мені вірити?

– Ось цього я не розумію. Дурнувато вийшло.

– Ти ще не знаєш, які дурниці творилися навколо цієї забудови! «Захисники Вітчизни» спочатку примазалися до бюджетної програми. Члени правління кооперативу взяли гроші і поклали собі в кишені. Замість забудови пустир терміново закатали в асфальт.

– Пам'ятаю, там були три кіоски: пиво-ковбаса, газети-цигарки та ігрові автомати з вивіскою «Casino Royale».

– Автомати поставив якраз батько Грицька. І вивіску він придумав. Старий любить фільми про Джеймса Бонда.

– Потім міськрада вирішила відібрати землю у кооперативу. Ларьки знесли, на їхньому місці обдали дитячий майданчик.

– Точно. Грицько каже, що старий безумно розлютився. Йому, королю ігрового бізнесу на районі, влаштували такий облом! Повернувся з відрядження до Англії і терміново підтягнув друзів з військової судової колегії. Іменем України рішення міськради було визнано недійсним. Суд ще й стягнув на користь кооперативу таку компенсацію з бюджету, на яку можна два будинки побудувати. Тоді й почалося будівництво нашого Річмонду. Знаєш, звідки назва? Батько Грицька чув на екскурсії в Лондоні, що у них парламент теж наказав розвалити королівський палац Richmond Palace. Старому це запам'яталося. Він сказав, що на відміну від англійських королів-виродженців з парламентом цяцькатись не буде. Правління кооперативу схвалило ідею побудувати розкішні апартаменти під гордим ім'ям зруйнованого палацу англійських монархів.

– Тоді ти обійшла всі квартири, запросила народ на мітинг і збрала підписи під колективною скаргою.

– Ти перший відгукнувся! Пам'ятаєш, вночі замальовував паркан вимогами припинити будівництво?

– Ти сказала, що треба створити блог і

піарити наш протест в соцмережах. Ми цілий день цим займалися. Ввечорі пішли в кіно.

– Так, потім повернулися і переспали. Це було файно! Але ти змусив мене похвилюватися. Я мало не залетіла. То дуже завадило б мені зараз будувати сім'ю.

– Одна дурість – ця ваша сім'я. Ніяких домовленостей, ніяких серйозних планів. Хочете жити стихійно, абияк, по-злодійськи просто і з жадібною любов'ю. Результати завжди плачевні.

– Не треба заздрити. Я вже не твоя. І взагалі, Грицько – надійний, як скеля. Такий ніколи в житті не пропаде.

– Ми вже мали одну бездумну сім'ю слов'янських народів. Зараз усі пересварилися і дряпаються, як дикі кішки. В усіх поранена душа. Усі вимагають помсти. Всі по-своєму праві. І всі далі рвуться в бій, як останні дурні.

– Досить цього ниття. Пішли відзначати новосілля.

У вітальні Грицько вже балакав про війну, трохи почервонівши від випитого шампанського. Скаржився, що важко вивести народ на поле бою. Мало добровольців. Багато зрадників, провокаторів і пацифістів. Вороги навіть поширюють по соцмережах новий мем: «Не воюй».

– А правильний мем! І вороже телебачення волає, що їхні пацифісти завербовані нашими шпигунами! – вигукнув Борис.

Грицько ткнув пальцем на Бориса, вилаяв його «ліберастом». Ще більше почервонів, плюхнувся на канапу. Олена запросила сперечальників та інших гостей примиритися біля святкового столу.

Тостів за мир у цей день було незвично багато. Гості вже неабияк розслабилися, коли в усіх раптом ожили мобільні телефони.

– Почалася війна! – вигукнув Грицько, – Зараз під'їде наша бригада. Чоловіки йдуть зі мною. Зброї вистачить усім.

– Та ну тебе. Не воюй, – відгукнувся хлопчик з планшетом, який утік з-за столу і затишно влаштувався у шкіряному кріслі, як тільки дорослі почали багато пити.

– Годі вже дурниць! – закричав Грицько, – Іди погуляй, не заважай серйозній справі!

– Ти всіх виженеш? – поцікавився хлопчик.

– Дивись, усі мовчать. Мовчання – знак згоди зі мною.

– Навряд, – заперечив Борис, – Мовчання – знак згоди з мирними справами. І те саме мовчання – протест проти твоєї війни. Дійсно, нехай воюють ті, хто хоче воювати.

Грицько встав, захитався і знову сів. Олена увімкнула телевізор.

– Диктатура фейків. Помилкові чутки в інтернеті офіційно спростовані владою, – увірвався

до кімнати бадьорий голос ведучої новин, – Повідомлення про те, що Україна та Росія знаходяться у стані війни, не відповідають дійсності. Київ і Москва майже одночасно заявили, що масове дезертирство з військових частин у зв'язку з початком війни вигадане п'ятою колоною ворогів, яка орудує під гаслом «Не воюй». У Москві назвали маячнею новину про взяття Кремля елітними частинами українських націоналістів. Однак зв'язатися з Кремлем нашому кореспонденту не вдалося. А в Києві закликають не сприймати всерйоз повідомлення про те, що елітні частини російських імперіалістів захопили Міністерство оборони України і зайнялися люстрацією українських воєначальників...

У двері подзвонили. Настійливо, з вимогою. Олена пішла відчиняти.

За хвилину вітальню окупували люди у камуфляжній формі з автоматами, у чорних масках. Один, щоправда, був у шкіряній куртці. Без маски, без автомата. Озброєний лише папірцем, на якому – герб, двоголовий орел.

– Ми з комітету захисників Києва.

– Якого комітету? Зачистки Києва? – уточнив Борис.

– Якої зачистки?! Сказано ж, ми захисники! Коротше, при нашому комітеті надзвичайний військовий суд вирішив ось що... Оголошується постанова про люстрацію іменем Російської Федерації...

– Можете вже по суті сказати?

– Ви виселені звідси, як загарбники київської землі та корупціонери. Наш військовий суд анулював рішення вашого військового суду. Як міськрада раніше вирішила, так і буде. У вашого кооперативу вилучається земельна ділянка разом з будинком. Ця будівля переходить у власність міста. Тут житимуть чесні громадяни. Наприклад, я.

– Це незаконно! – вигукнув Грицько.

– Теж мені, законник знайшовся. Геть звідси! Завойовуй Кремль і живи там, якщо хочеш.

– Ви, напевно, жартуєте, – прошепотіла Олена.

– Я не жартую. Збирайте речі і вимітайтесь по-доброму. Даю вам годину. Інакше проллється кров.

Олена вибігла з вітальні. Борис пішов за нею.

– Я продала квартиру в хрущовці, щоб облаштуватися в Річмонді, – плакала дівчина.

– Заспокойся, поживеш у мене, – з любов'ю сказав хлопець.

І вони пішли геть із розкішних апартаментів, тримаючись за руки. Повернулися до своєї хрущовки. Їх не зачепила стрілянина елітних частин нації та імперії. Вони вийшли на балкон. Милувалися заходом сонця. Обнімалися. А знизу все тріщав і бундючився жалюгідний, безглуздий бій, до якого їм не було ніякого діла.

**БЮЛЕТЕНЬ ДЛЯ ГОЛОСУВАННЯ
НА ОДНОГОЛОСНОМУ РЕФЕРЕНДУМІ
ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД ВІЙНИ**

**БЮЛЛЕТЕНЬ ДЛЯ ГОЛОСОВАНИЯ
НА ЕДИНОГЛАСНОМ РЕФЕРЕНДУМЕ
ЗА НЕЗАВИСИМОСТЬ ОТ ВОЙНЫ**

Чи підтримую я свою незалежність від війни?

Поддерживаю ли я свою независимость от войны?

Бюлетені, на яких не позначено нуль на знак свого суверенітету особистості та нейтралітету, вважаються недійсними.

Бюллетени, на которых не значится ноль в знак своего суверенитета личности и нейтралитета, считаются недействительными.